

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Iphone Media

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „IPH IPHONE” dla towarów i usług z klas 16, 35, 38, 41 i 42
— zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5562822

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy nr 2901007 „IPHONE” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: strona skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (Rady) nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą postanowień tych artykułów do spornego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2010 r. — ClientEarth przeciwko Radzie

(Sprawa T-452/10)

(2010/C 328/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Hockman QC, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że pozwana naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾;
- stwierdzenie, że Rada naruszyła art. 294 ust. 6 TFUE, nie informując w pełni Parlamentu Europejskiego o powodach, które doprowadziły ją do przyjęcia jej stanowiska w pierwszym czytaniu;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 26 lipca 2010 r. (sygn. 15/c/01/10), którą Rada dostarczyła odpowiedzi odmownej na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, wycofując w ten sposób dokument nr 6865/09;
- zobowiązanie pozwanej do udzielenia dostępu do wnioskowanego dokumentu, oraz

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie niniejszej skargi skarżąca, w trybie art. 263 TFUE, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 26 lipca 2010 r., na podstawie której pozwana odmówiła udzielenia skarżącej dostępu do dokumentu nr 6865/09, który zawiera opinię służby prawnej pozwanej dotyczącą propozycji Komisji w sprawie przekształcenia rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, a w szczególności zalecanych przez Parlament Europejski poprawek zawartych w sprawozdaniu Cashmana.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące argumenty:

Po pierwsze, zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz art. 294 ust. 6 TFUE. Ujawnienie wnioskowanej porady prawnej nie naruszyłoby ochrony porady prawnej, jak również nie naruszyłoby interesu Rady w żądaniu i otrzymaniu otwartej, obiektywnej i kompleksowej porady prawnej. Procedura prawodawcza na etapie pierwszego czytania powinna uwzględniać ujawnienie porady prawnej dotyczącej dopuszczalności poprawek proponowanych przez Parlament Europejski.

Po drugie, zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Artykuł 4 ust. 3 nie ma zastosowania do ochrony porady prawnej. Nawet gdyby tak było, ujawnienie wnioskowanej porady nie naruszyłoby poważnie procesu podejmowania decyzji przez Radę. Ujawnienie nie naruszyłoby zdolności służby prawnej do reprezentowania stanowiska Rady w postępowaniu sądowym niezależnie od wszelkich wpływów zewnętrznych, jak również niezależności służby prawnej Rady, ani też nie utrudniłoby wewnętrznych dyskusji Rady dotyczących poprawek Parlamentu.

Ponadto zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 2 tiret ostatnie i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1091/2001, ponieważ nie ocenia, czy za ujawnieniem przemawia interes publiczny i nie dostarcza szczegółowego przedstawienia powodów takiej odmowy. Rada nie dokonuje wyważenia ochrony porady prawnej wobec interesu publicznego w udostępnianym dokumencie w świetle korzyści płynących ze zwiększonej przejrzystości oraz okoliczności, że dostęp do wnioskowanej porady umożliwiłby obywatelom większy udział w procesie przekształcania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, co dotyczy szerokiej opinii publicznej, bowiem dostarcza jej podstawę wykonywania prawa do dostępu do dokumentów instytucji UE.

Wreszcie zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ odmawia dostępu do części wnioskowanego dokumentu.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2010 r. — Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development przeciwko Komisji

(Sprawa T-453/10)

(2010/C 328/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development (Belfast, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: K. Brown, Solicitor i D. Wyatt QC, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/399/EU (¹) (notyfikowanej jako dokument C(2010) 4894) z dnia 15 lipca 2010 r. w zakresie w jakim dotyczy ona to korekty ryczałtowej w wysokości 5 % odnoszącej się do niektórych wydatków poniesionych przez Irlandię Północną w roku finansowym 2007; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji nr 2010/399/UE (notyfikowanej jako dokument C(2010) 4894) z dnia 15 lipca 2010 r. w zakresie w jakim wyłącza ona z finansowania Unii Europejskiej pozycję obejmującą korektę ryczałtową w wysokości 5 % odnoszącą się do wydatków w kwocie 18 600 258,71 EUR poniesionych przez Irlandię Północną w roku finansowym 2007.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Przede wszystkim, jeżeli chodzi o zaskarżoną pozycję, decyzja Komisji narusza prawo i została wydana w wyniku błędu w

ustaleniach faktycznych, ponieważ stwierdzone przez nią niedociągnięcia w kluczowych kontrolach i ich możliwy wpływ na zadeklarowanie kwalifikujących się hektarów w roku zgłoszeniowym 2006 nie mógł uzasadniać korekty w wysokości 5 % odnoszącej się do całości rozpatrywanych wydatków w Irlandii Północnej w danym roku. Takie zawyżone zgłoszenia nie mogły spowodować wzrostu kwot referencyjnych wynikających z płatności dla rolników w latach 2000-2002 i wobec tego mogły jedynie spowodować wzrost liczby, nie zaś wartości, uprawnień do płatności określonych w 2005 r. Około 78 % uprawnień do płatności należnych i rozdzielonych pomiędzy kwalifikujące się hektary zadeklarowane przez rolników w 2005 r. zostało określone na podstawie płatności dokonanych na rzecz zainteresowanych rolników w latach 2000-2002 i tego odsetka nie dotyczą błędy dotyczące ustalenia liczby kwalifikujących się hektarów w 2005 r., które zostały powtórzone w 2006 r. Ponadto przepisy dotyczące obniżek, wyłączeń lub sankcji mają zastosowanie z zastrzeżeniem zasady dostosowania z mocą wsteczną uprawnień do płatności, a także z zastrzeżeniem zasady, zgodnie z którą jeżeli rolnik dokonuje zawyżonego zgłoszenia kwalifikujących się hektarów, jednak powierzchnia rolna określona jako kwalifikująca się jest wystarczająca, aby aktywować wszystkie uprawnienia do płatności, o które rzeczywiście może się on ubiegać, żadna sankcja nie zostaje nałożona. Komisja dokonała błędnej interpretacji przepisów wprowadzających te zasady i w konsekwencji znacznie zawyżyła kwoty podlegające zwrotowi przez rolników z Irlandii Północnej na podstawie zawyżonych zgłoszeń w roku zgłoszeniowym 2006.

Co więcej Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, oceniając prawdopodobną stratę jako 5 % całości poniesionych wydatków, chociaż zgodnie z podstawową zasadą, jaką należy zastosować w przypadku, kiedy nie można dokładnie ocenić strat dla środków danego funduszu Unii Europejskiej, wysokość korekty powinna być wyraźnie powiązana z prawdopodobną stratą. Ocena dokonana przez Komisję oparta jest na dwóch błędnych założeniach. Pierwszym z nich jest przyjęcie, iż nie ma znaczenia, że błędy związane z zawyżoną oceną kwalifikujących się obszarów w latach 2005 i 2006 nie mogły negatywnie wpłynąć na około 78 % uprawnień do płatności należnych rolnikom i wobec tego nie mogły stanowić ryzyka dla funduszy. Drugie błędne założenie dotyczy znaczącego zawyżenia przez Komisję kwot podlegających odzyskaniu od rolników z Północnej Irlandii w odniesieniu do zawyżonych zgłoszeń za 2006 r. Wreszcie z faktu, iż zastosowanie przez Komisję ryczałtowej obniżki w wysokości 5 % oparte jest na znaczącym zawyżeniu rzeczywistej prawdopodobnej straty dla funduszy Unii Europejskiej, wynika, że w niniejszej sprawie ryczałtowa obniżka w wysokości 5 % jest nadmierna, a zatem nieproporcjonalna.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 15 lipca 2010 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowana jako dokument C(2010) 4894) (Dz.U. 2010 L 184, s. 6).